

Arrest

nr. 56 679 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEUWISSEN, die loco advocaat L. GEUKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 2 juli 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als partner in een duurzame relatie.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 02.07.2010 door G., H. (...), geboren te Rabat, op 2S.03.1982 en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één Jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één Jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een duurzame relatie hebben aan de hand van één verklaring op eer door derden en een pv waaruit moet blijken dat de laptop van betrokkene gestolen werd. De verklaring op eer kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund. Het pv van verhoor dd 04.07.2010 en attest van klachtneerlegging dd 04.07.2010 bewijzen dat de laptop van betrokkene werd gestolen maar vormen geen bewijs voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat overeenkomstig de beginselen van de formele motiveringsplicht de verwerende partij nauwgezet dient te argumenteren dat de aangehaalde omstandigheden niet aantonen dat er een duurzame en stabiele relatie is. De bestreden beslissing draagt vele kenmerken van een standaardmotivering waarin geen onderzoek van de door de verzoekende partij opgeworpen argumenten gebeurde. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op geen enkele wijze aantoonde waarom de verklaring op eer en het betreffende proces-verbaal en attest van klachtneerlegging geen bewijs zouden vormen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich ertoe beperkt deze elementen af te wijzen als "niet bewijskrachtig" of "niet ter zake doend", zonder aan te geven waarom zij "niet bewijskrachtig" of "niet ter zake doend" zijn. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek geweigerd wordt omdat verzoekster niet op afdoende wijze aangetoond heeft dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste één jaar met haar partner.

De motivering luidt als volgt:

(...)

Terwijl overeenkomstig de beginselen van de formele motiveringsplicht de Dienst Vreemdelingenzaken nauwgezet dient te argumenteren dat de aangehaalde omstandigheden niet aantonen dat er een duurzame en stabiele relatie is.

Dat de uitwerking van de motivering de lakmoesproef niet doorstaat.

Dat deze immers in zich vele kenmerken draagt van een standaardmotivering waarin geen onderzoek van de door verzoekster opgeworpen argumenten gebeurde.

Dat verwerende partij op geen enkele wijze aantoonde waarom de verklaring op eer en het betreffende pv en attest van klachtneerlegging geen bewijs zouden vormen.

Verwerende partij beperkt zich ertoe deze elementen af te wijzen als "niet bewijskrachtig" of "niet ter zake doend". zonder aan te geven waarom zij "niet bewijskrachtig" of niet ter zake doend" zijn.

Dit laatste is nochtans juist de kern van de motiveringsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

Dat huidige beroep ontvankelijk en gegrond dient verklaard te worden en bijgevolg de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, H.6A994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De motieven van de bestreden beslissing zijn de volgende:

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een duurzame relatie hebben aan de hand van één verklaring op eer door derden en een pv waaruit moet blijken dat de laptop van betrokkene gestolen werd.

De verklaring op eer kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund.

Het pv van verhoor dd. 04.07.2010 en attest van klachtneerlegging dd. 04.07.2010 bewijzen dat de laptop van betrokkene werd gestolen maar vormen geen bewijs voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. "

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat deze motivering 'standaard' zou zijn, dat verzoekster 'argumenten' niet zouden zijn onderzocht, en dat niet wordt aangegeven waarom deze elementen worden afgewezen als niet bewijskrachtig.

Nochtans wordt in de bestreden beslissing duidelijk toegelicht waarom de éne verklaring op eer door derden niet wordt aanvaard (met name omdat zij "niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund") én waarom het pv van verhoor en attest van klachtneerlegging niet wordt aanvaard (nl. omdat deze stukken "bewijzen dat de laptop van betrokkene werd gestolen maar vormen geen bewijs voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen ").

Verzoeksters bijzonder summiere beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St. nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekster.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het gegeven dat zij het niet eens is met de wijze waarop de gemachtigde de voorgelegde stukken heeft beoordeeld, maakt uiteraard niet dat de bestreden beslissing om die reden zou kunnen worden vernietigd, aangezien de gemachtigde beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. en op basis

van de motieven van de bestreden beslissing meer dan afdoende blijkt dat de gemachtigde allerminst op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoekster kent de motivering, en zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt onredelijk zou zijn.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht, op draagkrachtige wijze en ruim afdoende werd gemotiveerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht beslist aan verzoekster het verblijf te weigeren, nu zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner.

Het middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De overheid is verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoont een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar te hebben met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de verzoekende partij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, dat de verklaring op eer niet kan worden aanvaard als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en verder door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund, dat het pv van verhoor van 4 juli 2010 en een attest van klachtneerlegging van 4 juli 2010 bewijzen dat de laptop van de verzoekende partij gestolen werd, maar geen bewijs vormt voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen andere documenten bijgebracht werden om de duurzame en stabiele relatie aan te tonen. In haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk op welke documenten en/of argumenten de verwerende partij niet geantwoord zou hebben. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wel wordt uiteengezet waarom deze elementen “niet bewijskrachtig” of “niet ter zake doende” zijn. In casu wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet dat de verklaring op eer van derden niet aanvaard kan worden als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden en omdat deze verklaring door geen enkel ander bewijs wordt ondersteund. Eveneens wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet dat het pv van verhoor van 4 juli 2010 en een attest van klachtneerlegging van 4 juli 2010 bewijzen dat de laptop van de verzoekende partij gestolen werd, maar geen bewijs vormt voor de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. De verzoekende partij legt in haar verzoekschrift niet uit op welke wijze de door haar overgemaakte stukken een bewijs kunnen vormen van het gegeven dat de verzoekende partij haar partner al minstens één jaar kent.

Bovendien wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing vele kenmerken draagt van een standaard-motivering, dient de Raad vast te stellen dat in casu op alle elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken geantwoord werd, zoals hoger al uiteengezet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze is genomen of kennelijk onredelijk is. De motiveringsplicht is niet geschonden.

Het middel is niet gegrond.

2.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN